—Καλὴν ἑσπέραν, Ἰωσῆ! ὑπέλαβεν ὁ Ῥονάλδος.

Ὁ νεκνίας διέκοψε τὴν πορείαν του ἐπ' ὀλίγον. Ἡ λεπτοφυὴς καὶ ὠχρὰ αὐτοῦ κεφαλή, οἱ ὡς μαῦροι ἀδάμαντες λάμποντες ὀφθαλμοί του, τὸ ὑπερήφανον παράστημα, ἐπέβαλλον εἶδος σεβασμοῦ εἰς πάντας τοὺς βάσκους. Ὁ Ῥονάλδος ἔμεινεν ὄρθιος πρὸ τοῦ οἰκίσκου καὶ ἡ Μιζέττη ἐκρέματο διὰ τῶν ἐσταυρωμένων αὐτῆς χειρῶν ἀπὸ τοῦ ὤμου τοῦ φίλου της, ἔχουσα ὄπισθεν ἐρριμένους τοὺς χρυσοῦς αὐτῆς πλοκάμους.

— Αἴ! αἴ! ἐπανέλαβεν ὁ Ἰωσῆς, περιπατεῖτε ὁμοῦ ἀκόμη! εἰξεύρετε ὅτι εἶσθε πλέον μεγάλοι; Ἄλλοτε σᾶς ἀπεκάλουν ὁ μικρὸς ἀδελφὸς καὶ ἡ μικρὰ ἀδελφή, ἤδη, θὰ σᾶς ἀποκαλοῦν οἱ δύο μικροὶ ἐρασταί.

Ἡ Μιζέττη ἐξερράγη εἰς γέλωτας. Ὁ Ῥονάλδος ἐποίησεν ἀπότομόν τινα κίνησιν. Ὁ δὲ Ἰωσῆς προσέθηκεν ἀποτινάσσων ἡσύχως τὴν κόνιν τῆς καπνοσύριγγός του.

— Καλὸν περίπατον ἐρασταί μου!

Ὁ Ῥονάλδος οὐδὲν ἀπαντήσας ἔσυρεν εἰς τὸ δάσος τὴν Μιζέττην, ἥτις ἐγέλα πάντοτε. Ἐκεῖ ἐκάθησαν ὑπὸ τὴν σκιάδα καὶ ὁ Ῥονάλδος εἶπε τότε διὰ φωνῆς σοβαρᾶς.

— Ἔχει δίκαιον, Μιζέττη! Σ' ἀγαπῶ!

— Καὶ τοῦτο σὲ καθιστᾷ μελαγχολικόν; Ἐγὼ τὸ εἴξευρον· φίλησόν με . . .

Καὶ ἔτεινεν αὐτῷ τὴν ῥοδόχρουν παρειὰν αὐτῆς καὶ ὁ Ῥονάλδος ἐπέθηκεν ἐπ' αὐτῆς φίλημα ἁγνόν, ὡς αἱ καρδίαι τῶν παιδίων ἐκείνων, ἐνώπιον τῆς φύσεως, πρώτου μάρτυρος τῶν πρώτων αὐτῶν ἐξομολογήσεων.

— Θὰ ἀγαπώμεθα αἰωνίως! ἐφώνησε μετὰ πυρετώδους ζέσεως ὁ Ῥονάλδος. Θὰ σ' ἀγαπῶ ὅπως ὁ Ῥωμαῖος ἠγάπα τὴν Ἰουλίαν καὶ ὁ Ἅμλετ τὴν Ὀφελίαν· Ἂν θέλῃς, θὰ ὑπάγωμεν ὁμοῦ εἰς τὸ δάσος καὶ θὰ ζήσωμεν ἐκεῖ μόνοι.

— Ἐγὼ θέλω πάντοτε, ὅ,τι καὶ σὺ θέλεις, εἶπε φαιδρῶς ἡ Μιζέττη.

Καὶ ἔμειναν ἐπὶ μακρὸν θεωροῦντες ἀλλήλους. Κάτω ὁ συρίζων ἄνεμος ἐτάραττε τὴν σιγὴν τῆς θερινῆς νυκτός. Τὰ κουφοπτέρυγα πτηνὰ ὠλίσθαινον ἐν τῷ ἀέρι, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἠκούετο γλυκὺς ψίθυρος ἐπὶ τοῖς φυλλώμασιν.—Θὰ ἦτο λαγωός τις περιπλανώμενος, ὅστις μετὰ τρόμου ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴν γῆν. Ὁ Ῥονάλδος εἶχε κατακλιθῆ ἐπὶ τῆς χλόης θλίβων τὰς χεῖρας τῆς Μιζέττης ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του, καὶ ὡμίλει σιγαλῇ τῇ φωνῇ, ὡς ἂν ἐφοβεῖτο μή τοι τὰ δένδρα ἀκούσωσιν αὐτούς.

— Μιζέττη, ἠγαπήθημεν πρὶν ἔτι γεννηθῶμεν. Αἱ ψυχαὶ πρὶν λάβωσι σάρκα ἀγαπῶνται ἤδη, ὅταν δὲ συναντηθῶσιν ἐν τῇ ζωῇ, αἰώνιοι τὰς συνδέουσιν ἔρωτες. Ἰδέ, πῶς ἡ τύχη ἠρέμα ὡδήγησεν ἡμᾶς τὸν ἕνα παρὰ τὸν ἕτερον! Ἐξέλεξεν ἡμᾶς ἐκ δύο μεγάλων πόλεων, ὅπως μᾶς ἑνώσῃ ἐνταῦθα, ἐν μέσῳ τῶν ὀρέων τούτων, ἥττον ὑψηλῶν τοῦ ὀνείρου μου. Ὄντα ὡς ἡμεῖς θὰ ἀπέθνησκον ἐν μέσῳ τῶν ὀγκωδῶν τειχῶν τῶν πόλεων. Ὁ Θεὸς ἔδωκεν ἡμῖν τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς εὐρείας φύσεως, τὰ ἄσματα τῶν χειμάρρων καὶ τὰ βάθη τῶν ἀλσῶν.

— Θὰ ἔζων ἐπίσης καλῶς ἐν πόλει, ἂν ἔζων μετὰ σοῦ.

— Ἀλλὰ θὰ ἤμεθα ὀλιγώτερον μόνοι, Μιζέττη. Ἐκεῖ θὰ ὑπάρχωσιν ἄνθρωποι, οἵτινες θὰ σὲ ἔβλεπον καὶ εἰς οὓς ἠδύνασο νὰ μειδιάσῃς. Καὶ ἔπειτα τί ἄλλο εἴμεθα ἀμφότεροι ἠδύο ἐγκαταλελειμμένα ὀρφανά; Δὲν ἔχω παρὰ σὲ καὶ δὲν ἔχεις ἢ ἐμὲ μόνον. Πρέπει διὰ τοῦ ἔρωτός μας νὰ δημιουργήσωμεν κόσμον καὶ εἰς αὐτὸν νὰ ἐγκλεισθῶμεν διὰ βίου.

— Ἐγὼ θέλω πάντοτε, ὅ,τι καὶ σὺ θέλεις, εἶπε διὰ δευτέραν φορὰν ἡ παῖς.

Ἡ ἀηδὼν ἤρξατο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην μέλπουσα ἐγγὺς αὐτῶν τὸ ἄσμά της ἐν τῇ ἀστεροέσῃ νυκτί. Ἡ χλιαρὰ αὔρα διήρχετο τὸ δάσος ὡς παρατεταμένος στεναγμός. Ὁ Νίβας ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συναυλίαν καὶ ἐγένετο τότε θελκτική τις συμφωνία, μῖγμα συγκεχυμένον καὶ ἁρμονικόν, τοῦ ἄσματος τῆς ἀηδόνος, τῶν στεναγμῶν τῆς αὔρας καὶ τῶν παρατεταμένων ἐκείνων κελαδημάτων τῶν δύο μικρῶν ἐκείνων ὄντων ἁγνῶν καὶ ἐνθέρμων, ἀγνοούντων τὸ κακόν, ἅτινα δὲν ἐζήτουν ἐν τῇ ἑαυτῶν ἀγάπῃ ἢ πλειοτέραν μακαριότητα διὰ τὰς ψυχάς των.

. . . . . .

Ἡ λεπτὴ σκιαγραφία τῆς Μιζέττης καθαρῶς διεκρίνετο ὑπὸ τὸ φωτεινὸν βάθος τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ Ῥονάλδος διεπέρασε τὸν βραχίονά του ὑπὸ τὴν ὀσφὺν τῆς μικρᾶς αὐτοῦ φίλης, καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν, χωρὶς νὰ εἴπωσι πλειότερα τὴν ἑσπέραν ἐκείνην.

Καὶ τὸ θελκτικὸν τοῦτο ὄνειρον, ἀνθηρὸν ὡς ἄσμα πτηνοῦ, πλῆρες ἀρώματος ὡς δέσμη ληρίων, διήρκεσεν ἐπὶ ἓν ἔτος ὁλόκληρον, ὁλόκληρον ἔτος εὐτυχίας. Οὐδὲν ἠμαύρωσε τὴν ἀγνότητα τοῦ ἔρωτος τούτου, ἣν οἱ ἄγγελοι βεβαίως ἔβλεπον μειδιῶντες. Ὁ δεκαεπτάετης μειράξ ἐκεῖνος, καὶ ἡ δεκαπενταέτης παῖς διήρχοντο τὰς ἀνθρωπίνας ρυπαρότητας, χωρὶς νὰ κηλιδώσωσι τὴν ἄκραν τῶν πτερύγων των. Ταχέως ὁ κόσμος ἐμάντευσε τὸ μυστικόν των, καὶ πῶς ἡ τρυφερότης αὐτῶν ἀπέβη ἔρως, ἀλλὰ τοιαύτη φαεινὴ ἀγνότης ἀνέδυεν ἐξ αὐτῶν, ὥστε οὐδεὶς καὶ οὐδεμία ἐσκέφθη νὰ μειδιάσῃ· ἠρκοῦντο νὰ ἀποκαλῶσιν αὐτοὺς *οἱ δύο μικροὶ ἐρασταί*, χωρὶς οὐδεὶς νὰ τολμήσῃ νὰ σκεφθῇ τι κακόν.

[Ἕπεται συνέχεια].

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

—

Ἤμην βιβλιοπώλης. Αἱ ἐργασίαι μου δὲν ἦσαν εὐχάριστοι. Ἐπῆλθε μάλιστα στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἐμπορική μου θέσις διέτρεχε μέγαν κίνδυνον. Περιέμενον μίαν συναλλαγματικὴν χιλίων ἑξακοσίων φράγκων, καὶ οὐδέποτε θὰ λησμονήσω μὲ πόσην δυσκολίαν κατώρθωσα νὰ εὕρω αὐτὸ τὸ ποσόν.

Ἡ συναλλαγματικὴ ἐστάλη, ἀλλ' ἦσαν μόνον ὀκτακόσια φράγκα. Τὸ κατάστημα —ἓν μέγα βιβλιοπωλεῖον τῶν Παρισίων— ἔκαμε λάθος, πρὸς ζημίαν του, ὀκτακοσίων φράγκων.

Ὡμολογῶ ὅτι οὐδαμῶς μοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ οἰκειοποιηθῶ αὐτὸ τὸ ποσόν. Καὶ ὅμως τὸ πρᾶγμα ἦτο εὔκολον, διότι ἐν τῇ συναλλαγματικῇ ὑπῆρχεν ἡ λέξις *πρὸς ἐξόφλησιν*. Ἐπειδὴ προετιθέμην νὰ μεταβῶ εἰς Παρισίους μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, ἐπεφυλάχθην νὰ φέρω ὁ ἴδιος τὰ ἐπίλοιπα ὀκτακόσια φράγκα.

Ὅταν ἔφθασα παρὰ τῷ βιβλιοπώλῃ, ὁ πρῶτος ὑπάλληλός του μὲ ὑπεδέξατο κακῶς. Τοῦ εἶπον:

— Κύριε, εἰς τὴν τελευταίαν συναλλαγματικήν σας ἐκάμετε λάθος.

— Λάθος, ἀπήντησεν ἀγερώχως, λάθος! Ἡμεῖς δὲν κάμνομεν λάθος. Ὅπως δήποτε, εἶνε πολὺ ἀργὰ διὰ νὰ διατυπώσετε τὰς ἀπαιτήσεις σας.

Ζητῶ νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὸν ἴδιον βιβλιοπώλην, ἀλλ' οὗτος μὲ ὑποδέχεται χειρότερα.

Ὁ οὐδέποτε ἐμπεσὼν εἰς πειρασμὸν ἂς μου ρίψῃ τὸν πρῶτον λίθον. Ἐπὶ δύο ἢ τρία λεπτὰ μὲ κατεδίωκεν ἡ ἰδέα νὰ ἀπέλθω μὲ τὰ ὀκτακόσια φράγκα μου.

Πόσα πράγματα θὰ ἠδυνάμην ν' ἀγοράσω μὲ αὐτὰ τὰ χρήματα! Ἕνα φόρεμα διὰ τὴν σύζυγόν μου, ἕνα κόσμημα διὰ τὴν πρωτότοκον θυγατέρα μου, παιγνίδια διὰ τὸ ἀγοράκι μου, ἕνα νέον φόρεμα δι' ἐμέ, διότι τὸ ἰδικόν μου ἦτο τετριμμένον, παμπάλαιον, καὶ εἰς αὐτὸ ὀφείλω τὴν γενομένην πρὸς ἐμὲ κακὴν ὑποδοχήν.

Τὸ λέγω ἀνερυθριάστως. Ἂν δὲν ἤμην χριστιανὸς θὰ ἐγενόμην κλέπτης.

Εὐτυχῶς, ἤμην χριστιανός.

— Κύριε, εἶπον πρὸς τὸν βιβλιοπώλην, τὸ λάθος εἶνε πρὸς ζημίαν σας. Χάνετε ὀκτακόσια φράγκα.

Ὀφείλω νὰ τοῦ ἀποδώσω τὴν δικαιοσύνην ταύτην· χωρὶς ὑποκρισίαν, χωρὶς προσποίησιν ἡ συμπεριφορά του διὰ μιᾶς ἀπὸ ἀγερώχου καὶ περιφρονητικῆς ἐγένετο εὐγενεστάτη!

— Κύριε! ἀπήντησε προσφέρων μοι κάθισμα—ἱστάμεθα καὶ οἱ δύο ὄρθιοι—εὐαρεστηθῆτε νὰ καθίσετε. Τὸ *ἀπατᾶσθαι εἶνε ἀνθρώπινον*!

Ἐκόμισαν τὰ κατάστιχα, καὶ τῇ βοηθείᾳ τῶν ἐξηγήσεών μου τὸ λάθος ἀνεκαλύφθη. Ὁ πλούσιος οἶκος ἔχανεν ὀκτακόσια φράγκα. Τὰ ἐπλήρωσα, ὁ δὲ βιβλιοπώλης μὲ ὡδήγησεν ἀσκεπὴς μέχρι τῆς θύρας τοῦ βιβλιοπωλείου.

[Κατὰ τὸ Γαλλικόν].

Β*

Τὸ φύλλον πωλεῖται εἰς τὰς ὁδοὺς ἀπὸ τῆς Κυριακῆς μέχρι τῆς Τετάρτης ἀντὶ 10 λεπτῶν. Σειραὶ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεως, ὡς καὶ διάφορα παλαιὰ φύλλα, πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ.

ΑΘΗΝΗΣΙ.—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3